

MORTEN ESKESEN

80 MELODIER

HJEMLIGE SANGERE TILGNEDE

—x—

TIL INDTÆGT FOR EN UNG KONSTNER.

PRIS: 1 KRONE

KOLDING
UDGIVERENS FORLAG
1890

Til Sangerne!

De gives ikke ud som Frugter af egentlig Tonekunst, disse mine Stemningsfostre fra velsignede Timer, som jeg efter flersidig Tilskyndelse i Samling her fræmlægger til fælles Brug. Sangene satte mig i Stemning, og Stemningen gav sig Udtryk i Melodierne, som det dog lidt faldt mig såre vanskeligt at få opskrevne just således som de klang i min Sjæl; ti det er ikke falden i min Lod at få nogen grundig musikalsk Uddannelse.

Da Melodierne således ikke gives ud for Konst, bør de vel ikke dommes strængt efter gjældende Konstregler, som ændres under Tidernes Lob, men hellere efter deres Evne til at tiltale vort Folk i sin Oprindelighed, en Evne, de har vist at have tilfælles med ægte Konstfræmbringelser.

Vistnok havde jeg ikke vovet at lade mine Melodier komme ud i videre Kredse, havde ikke allerede i mine unge Dage Prof. A. P. Berggren kaldt mine Melodier gode Melodier. Det var Svend Grundtvig, der rådede mig til på Folkesangens Vegne at gå til Berggren og således havde sin Del i, at jeg hos Berggren blev en velkommen Gjæst på hans Arbejdsværelse, hvor han efter min Sang opskrev nedarvede Folkelmelodier og sagde mig, hvrd der for ham var Sandhed om

mine egne Fræmbringelser, ligesom jeg også efter Evne og Lejlighed fik nogen Indblik i Tonekonstens Løndomme.

Blev Berggren den første, blev han langtfra den eneste Tonekunstner, som havde Råd til at godkjende mine Melodier. Jeg mener ikke indbildte Tonekunstnere og musikalske Størrelser, som neppe, mer end de nodes til, har Råd til at godkjende andet end deres eget. Min oprigtige Agtelse og min hjærtelige Tak til dem, der hjalp mig, og til mit Folk, som jeg fik Lov til at tjene med de Evner, som er blevet min Arvelod.

Har jeg i visse Kredse fået Ord for, at jeg duede ikke til andet end til at synge, har jeg tænkt: Det kan vel være lidt nok, Du duer til; men man kræver heller ikke af en Lærke, at den skal drage Læs, lige så lidt som man kræver af Hesten, at den skal slå Triller i Sky.

Jeg giver denne lille Samling i mit Folks Vold. Lykke og Velsignelse være med den!

Kolding, 17. Juli 1890.

Morten Eskesen.

1. End lever den gamle af Dage.

1849.

Fæ - dre-ne-land ved den bøl-gen-de Strand, med den
maj-grøn-ne Lund ved det gyng-en-de Sund af de syng-
en - de Vo-ver om - skyl - let sid - der bleg du i
Sor-gen ind - hyl - let. Dog for dig er det bed-ste til-
ba - ge; thi end le-ver den gam-le af Da - ge.

Grundtvig.

2. Det ny Bjarkemaal.

1849.

Lej - re - gaard sank i Grus under Lu - er had-
ske, lagt er med Kolding - hus Kri-stians-borg i A-

ske Lær-ken syn-ger dog med Maa-gen o-ver
 Da-ne-bro-gen, op at ri-de ud før Dag
 Danmarks Lykke i Mø-de.

Grundtvig.

3. Efteraaret.

Dybt hel-der Aa-ret i sin Gang, snart ø-des Mark og
 Lund. Far-vel med al din Lyst og Sang, du
 kor-te Som-mer-stund.

C. J. Boye.

4. Sønderjylland glemtes længe.

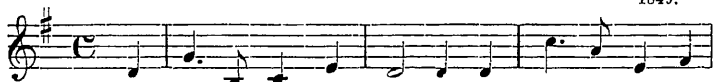
Søn-der-jylland glemtes læn-ge, hvor om Danmark Fugle
 sang. In-gen-steds dog be-dre Dren-ge fød-tes un-der
 Himmel-sen-ge til for dej-ligst Vang og Væn-ge

Grundtvig.

5. Det var Kong Gram hin haarde.

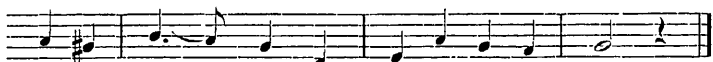
1849.

Det var Kong Gram hin haar-de han med sin Køl-le
for - ud - en Sværd og Kaar-de Kong Sig-tryg gik i

god, Den Køl-le kom for Or - de i Kamp Be-
mod.

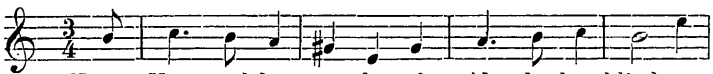

sked den gjør - de som baa-de Sværd og Skjold.

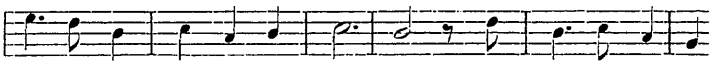
Sakso ved Grundtvig.

6. Vermund og Uffe.

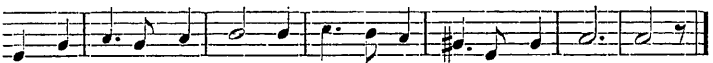
1849.

Kong Vermund den gam - le af Al - derdom blind men

klog paa de fremfar - ne Da - ge, ved Ej - de - ren sad

med Bekymring i Sind, han sør-ged for Uf-fe hin spa - ge.

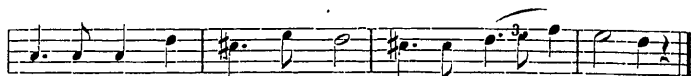
Grundtvig.

7. Kajn og Abel.

1849.

Kajn pløj-ed' rask i Vaar tænk-te paa det næ-ste,

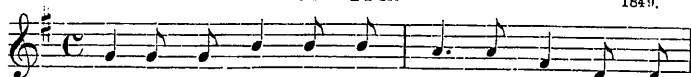
A-bel gik og vog-ted' Faar tænk-te paa det bed-ste.

Grundtvig.

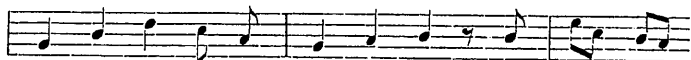
8. Nornedommen over Danmark.

a. Urd.

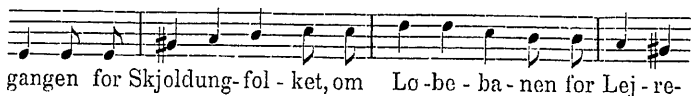
1849.

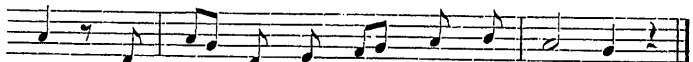
O-din han spør-ger ved Ur - da - kil - den om

Nor - ne - dom-men for Da - ners Mark, om Skæb - ne-

gangen for Skjoldung-fol - ket, om Lo-be - ba - nen for Lej-re-

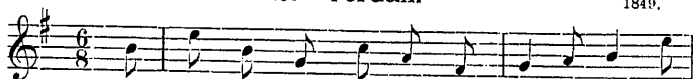

gaard. Det bob - ler som Bøl - ger - ne rul - le.

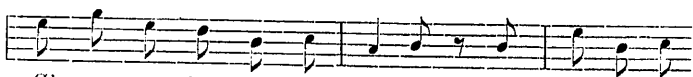
Grundtvig.

b. Verdan.

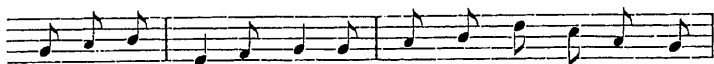
1849.

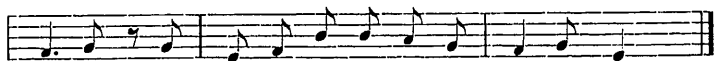
De Tær-nin-ger ven-de sig tidt omkring med

Øj - ne - ne høj - e og la - ve, det sam-me gjør

Lyk-ken hun stæ-des ej, som Hjul drej - er rundt sig med

Na - ve. Men Lyk-ken hun ven-der sig of - te om.

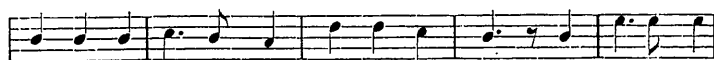
Grundtvig.

c. Skuld.

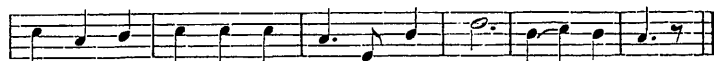
1888.

Om Bøl-ger end skul-le med Stjærner for-gaa, mens

Bøl-ger-ne rul-le skal Danmark be-staa, med Mindet om

Lej-re, med glim-ren-de Sej-re i Gry og i Kvæld.

Grundtvig.

9. Palnatoke.

1850.

Der var en gam-mel Skyt-te, han gik paa

Jagt i Fyn, og hvor han saa sit Byt-

te, der slog han ned som Lyn!

10. Davids Sejers Sang.

1850.

Mel-lem Brø-dre kaldt den lil - le og der hjem-me
 yngst af Aar van-dre - de i Vang jeg stil - le
 vog - te - de min Fa - ders Faar.

Grundtvig.

11. Bækken henglider.

1852.

Bæk-ken hen - gli - der, sæt - ter i Trav,
 Ti - mer og Da - ge, U - ger og Aar,
 hvor den end vrider, staar den mod Hav, ogsaa mod Ha-vet,
 fa - re saa fa-ge frem-ad og staar
 E - vighedshavet me-dens om Na-vet Huld-hju - let gaar.

Morten Eskesen.

12. Den tapre Landsoldat.

1852.

Man skal ej sku - e Hund paa Haar, det er en gammel
 Ta - le, som trø - sted alt i Lej - re-gaard den dan - ske

Kon-ges' Ka'-le, da Bon-de - søn drak Lø - ve-
 blod, da Bon-de-søn fik Lø - ve - mod, da
 Hot - te blev til Hjal - te.

Grundtvig.

13. I Frejas Sal.

1856.

Kjær - lig - hed er Dødens Ba - ne Li - vets he - le
 Ho - ved - sum, un - der Korsets pru - de Fa - ne væk - ker Kæmper
 den af Slum, gjør Vid - un - der al - le veg - ne,
 brin - ger Sejr paa blo - dig Val, le - ger ret blandt
 si - ne eg - ne her i Frej - as pru - de Sal.

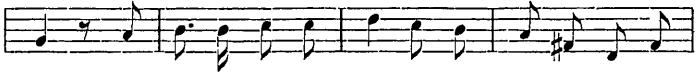
Morten Eskesen.

14. N. F. S. Grundtvig.

1856.

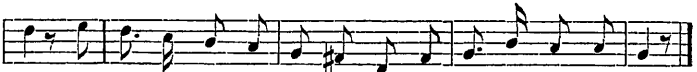
Ved Vor-dingborg i Sjøel-land, i Ud-by Præ-ste-

gaard, der fød-tes han til Ver-den og nemmed' Li-vets

Ord, den hol-de Ord-ets Kæmpe, vor Kir-ke-hø-vids-

mand, der mindes skal i Høj-e-nord, mens Bække gaar til Strand.

Morten Eskesen.

15. Johannes Apostel.

1857.

Hør et Sandsagn fra de gam-le Da-ge, Min-de

fra den før-ste Kjærlig-hed, tro be-va-ret i en hel-lig

Sa-ga gjen-nem Kirkens Vid-ner man-ge Led.

C. J. Brandt.

16. Ansgar.

1857.

Aan - den lig - nes al - ler - bedst her i Stø - vets Da -
 le ved en sær, en frem - med Gjæst, un - der -
 lig i Ta - le, i hvis Stem - me dog med
 Fryd Hjør - tet hø - rer Hjem - mets Lyd.
Grundtvig.

17. Den Onde jeg hader.

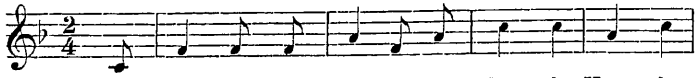
1857.

Den On - de jeg ha - der i Lys og i
 Løn, men tror paa Gud - fa - der med en - baar - ne
 Søn og Aan - den med Trø - sten i Kjær - lig - heds
 Ro - sten, med Guds - bar - nets Bøn!

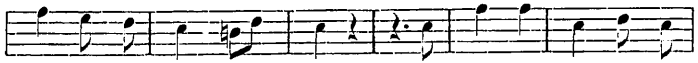
Morten Eskesen.

18. Kristian Barnekov.

1857.

Hr. Bar - ne - kov tum-led' sin dan - ske Hest, det

flammed i Vest - got - land, han fulg-te fjer-de Kong

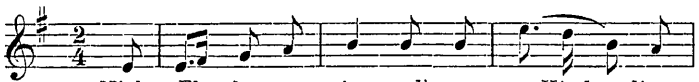

Kri - sti - an, med Sej - er fra Ska - ras Brand!

Ingemann.

19. Niels Ebbesen.

1857.

Niels Eb - be-son gjæ-sted' en Kjæl - ling

god, hun hav - de ik - ke u - den to Le - ve.

Den e - ne gav hun Niels Eb - be-

son, han vog den kul - le - de Gre - ve.

Folkevis.

20. Kong Valdemar og Hr. Strange.

1857.

Kong Val - de - mar og Hr. Stran - ge de
 sad o - ver bre - den Bord, og , de be - gynd - te at
 ta - le saa mangt et Gammens Ord. Der sej - ler Hr.
 Stran - ge med Dron - ning Dag - le

Folkevis.

21. Dig klæder godt de hvide Haar.

Børnedag 1857.

Dig klæ - der godt de hvi - de Haar, du gam - le Her - rens
 Tje - ner i Her - re - færd med Bør - ne - kaar, som
 ung og gam - mel e - ner i Aan - dens Kraft og
 Hjør - tets Glød, der o - ver - vin - der Sorg og Nød.

Morten Eskesen.

22. „Gulddronning i Enge“.

Efteraaret 1857.

Ves - le Blom-me, En - ge - blom-me, se nu lidt paa
 mig, og vil du væ - re Kjæresten min, saa skal du
 faa en Kaa-be fin af Fløjel og Guld, af Perler fuld.
 Dideli dudeli dej - a, og So - lenskinner paa Heja.

Bjørnson.

23. Synnøves Sang.

Efteraaret 1857.

Nu Tak for alt i - fra vi var smaa og
 leg - te sammen i Skog og La - ge. Jeg
 tænk-te Le - gen den skul - de gaa op i de
 graa - nen - de Da - ge.

Bjørnson.

24. Peders Fiskedræt.

Hellig tre Konger 1857.

Der sad en Fi - sker saa tan - ke - fuld og
 hör - te paa Her - rens Ta - le, saa Klang i
 Ø - ret af Sølv og Guld, ej San - gen i Hav - fru
 Sa - le. Paa Fi - sker - kva - sen Vor - her - re sad, og
 Folk i Mængde som Blomst og Blad, de lyt - ted' i Land til
 Or - det, de lyt - ted' i Land til Or - det.

Grundtvig.

25. Det norske Trekløver.

Sommeren 1857.

Der voks - de en Blomst paa Nor - ges Fjæld ved
 Al - far - vej. Med Bir - ke - lø - vet den
 har det Held, den vis - ner ej.

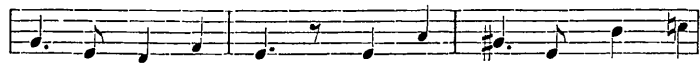
Grundtvig.

26. Thomas Kingo.

Paaske 1857.

Tho-mas Kin-go er Salm-i-sten i den

dan-ske Kir-ke - kor, det skal min-des af hver

Kri-sten, mens der synges sødt i Nord, om hvad det for os be-

ty-der, naar den gyld - ne Sol frem-bry-der.

Grundtvig.

27. Sten Blicher.

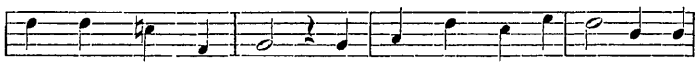
1857.

Å Jyl-lands brown Hi' - er, der gjæk en

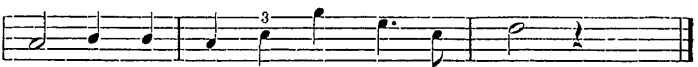
Skyt-ter flink, han går der no et' mi - er, i

Løv-ning o' å Brink', men i e Hie der fanget han

mier end Hjejl o' Hå'r, han gjæk o' fan-get - Hi-

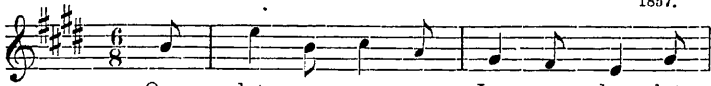

stor-rer o' Vis-ser, o' di vår rå'r.

Morten Eskesen.

28. Den ømskindede Brudgom.

1857.

Og det var om en Lø-ver - dag det

reg - ned un - der Ø, og det var Ty - ge

Her-man-sen skul - de hen - te sin Fæ - ste - mø.

Jeg skal ri - de ud i - mod saa væn en Mø.

29. Kirstenlille fra Fyn.

1857.

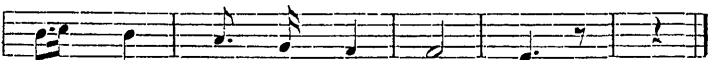
Li - den Kir - sten hun tje - ner i Kongens

Gaard, Kir - sten - lill' fra Fyn. Hun sli - der

Sil - ke og hun bæ - rer Maar. Kir - sten -

lill kan dol - ge de Ru - ner.

30.

Det var den svenske Dronning prud, hun ta-ger sin
 Dat-ter i Læ-re. Naar du bli-ver Dron-ning i
 Dan-nemark lad Bonden ej o-ver dig kæ-re. I
 be-de for den-nem, som Kro-nen skal bæ-re.

31. Broder og Søster.

Og der gaar Dans i Hr. Sver-kels
 Gaard, der dan-ser li-den Kir-sten med ud-slag-ne
 Haar. Det er saa hø-visk en Mø, der mig twin-ger.

32. Over de høje Fjælde.

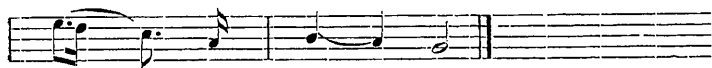
Un-drer mig paa, hvad jeg faar at se o-ver de
 høj-e Fjæl-de. Øj-et mø-der nok

ba - re Sne, rundt omkring staar det grøn - ne Træ,

vil - de saa gjær - ne o - ver: — tro, naar det

Rej - sen vo - ver.

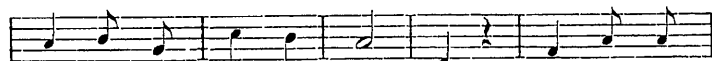
Bjørnson.

33. Fremad og hjemad.

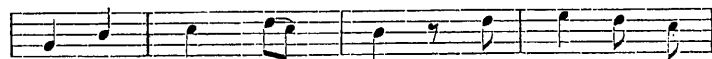
Pinsedag 1867.

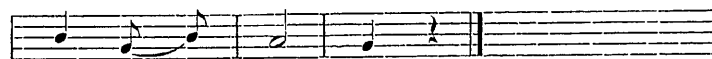
Frem - ad, er Ver - dens vil - de Røst, med

Damp og med Vind til Vin - ge. Hjem - ad er

Hjær - tets mil - de Trøst, det hvi - sker saa

varmt der - in - de.

O. Arvesen.

34. Rosmer Havmand.

1867.

Der sid - der en Fru - e i Da - ne -
 mark, Fru Hil - de hun la - der sig kal - de,
 og hun la - der byg - ge en Borg af
 ny, den skin - ner o - ver Sko - ve - ne al - le,
 Det gaar saa godt i Dan - mark.

35. Dronning Kristine.

1867.

Kong Hans han sid - der paa Kjø - ben -
 havn, det Løn - brev la - der han skri -
 ve, og det sen - der han til Nør - re - jyl -

land, Hr. E - rik Ot - te - sen at gi-
 ve. Der kom al - drig saa rig en
 Jom - fru til Dan - mark.

36. Holger Danske og Burmand.

1857—68.

Burmand hol-der i Mar-ken ud med Spyd og
 Sværd i Hæn - de, han sen - der til Is - lands
 Kon - ge Bud alt om hans Dat - ter hin væ - ne.
 Hol - ger Danske han vandt Sej - er o - ver Bur - mand.

37. Iver Akselsen Thott.

1868.

Det var Hr. I - ver Aks - el - sen, han

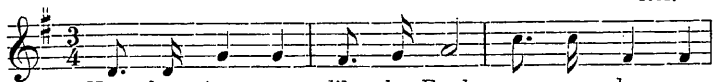
sid - der paa Gul - lands Skjæ - re. Han si - ger, han
 vil til Sve - rig - e ind, at hen - te sin Hjør - tens -
 kjæ - re. Hr. I - ver han bry - der den stær - ke
 Bøl - ge — den stær - ke Bøl - ge for Gul - land.

38. Hertugen og Danekvinden.

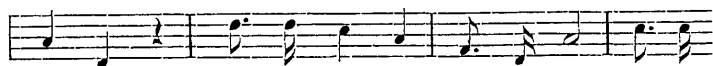
1868.
 Den Her - tug han red fra Kol - ding By til
 Aa - ben - raa med Brammen. Her hol - der Her - tu - gens
 Mænd, der mod - te han en Kvin - de brat sig
 kun til li - den Gam - men. De kom - me
 ik - ke end.

39. Hørt har jeg en lille Fugl.

1868.

Hørt har jeg en lil - le Fugl, syn - gen - de paa

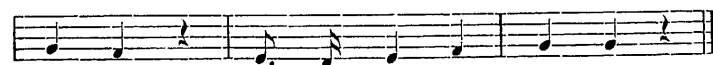
Kvi - ste: So - len vend - te sig ved Jul, før det

Kra - gen vid - ste. Nu med Glans til Glæ - de stor

op og ned den gaar i Nord som en Helt lys-

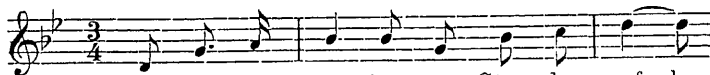

haa - ret, he - le Gyl - den - aa - ret.

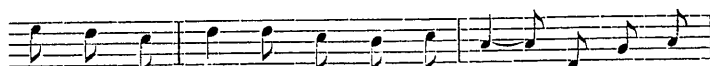
Grundtvig.

40. Jeg kjører frem gennem Straalefryd.

9. Januar 1872.

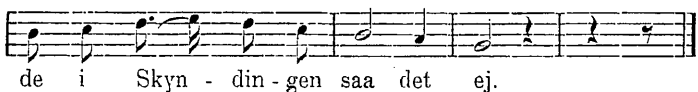
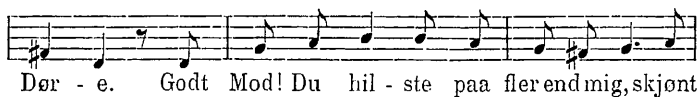
Jeg kjø - rer frem gjen - nem Straa - le - fryd

i Søn - dags Stil - hed med Klok - ke - lyd. Alt lof - ter

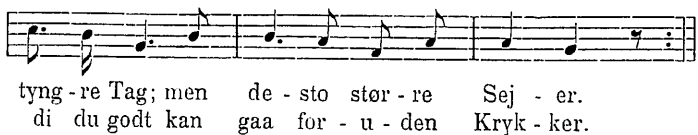
So - len fra Myg til Sæ - den som var den sel - ve

Bjørnson.

41. I en tung Stund.

20. Januar 1879.

nær. Han selv, han selv, han selv er me-re nær.

Bjørnson.

42. Dagen er oppe.

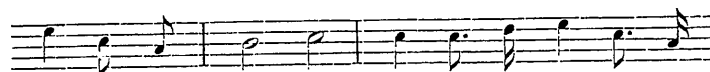
1875.

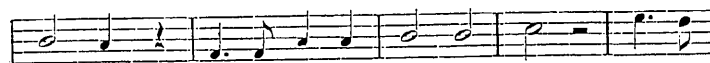
Da - gen er op - pe, Glæ - den tændt,

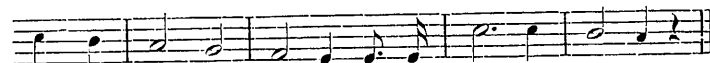
Mis - mo - dets Sky - borg stor - met og brændt. O - ver de

glo - den - de Fjæl - de Lys - kon - gens Hær - ska - rer

tjæl - de. Op - pe, op - pe Fugl i Lund, op - pe

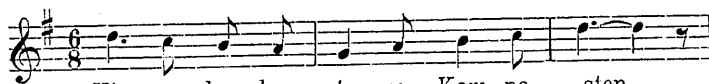

op - pe Bar - ne - mund, op - pe mit Haab med So - len.

Bjørnson.

43. Alterbægeret.

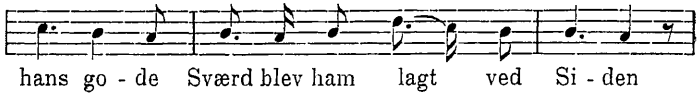
1875.

Hist un - der den sto - re Kam - pe - sten

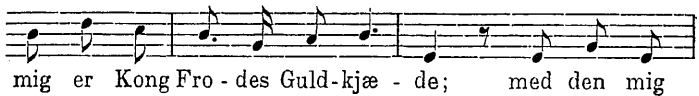
der lig - ger i Høj - en Kæmpens Ben,

Mads Hansen.

44. Danskernes Trosbekjendelse.

1857—76.

Grundtvig.

45. Modersmaal for Danmarks Skjalde.

1876.

Mo - ders-maal for Danmarks Skjal-de i en
 vind - tør Bog-stav - tid! Tor - den - brag end - nu kan
 gjal - de gjen-nem dig til Gu - de-strid, og i
 di - ne To - ner sø - de Frej - a græ - der Guld det
 rø - de, smæl - ter Klip - per med sit Kys.

Grundtvig.

46. Det gjalder saa vidt over Vangen.

1876.

Det gjal - der saa vidt o - ver Van-gen, det
 gjal - der i Hus og Gaard, saa Kæm-per sig
 rej - se ved Klan - gen af Vagt - lu - ren trindt i Nord.

Morten Eskesen.

47. Erik Ordkræng.

1876.

Reg-ner kal-des Fa-der min Or-det
ret at føj - e det er Kun - sten æ - del-
fin, som jeg har for Øj - e.

Sakso ved Grundtvig.

48. Jeg vælger mig April.

1876.

Jeg væl-ger mig A - pril. I den det
gam-le fal - der, i den det ny faar Fæ-
ste. Det vol - der lidt Ra - bal - der, dog
Fred er ej det bed - ste; men at man
(I andet Vers): i den bli'r
no - get vil.
Som - ren til.

Bjørnson.

49. Ind under Jul.

1876.

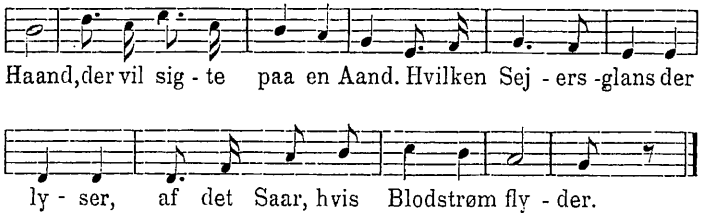
Ind un - der Jul, hvor er det trist, Snefog og
 Kul - de og kor - te Da - ge, Sin - det bø - j - er sig
 ned til - sidst, ved ik - ke hvor det skal Mo - det
 ta - ge. Min - dre og min - dre af Dag det
 ly - ser, Hjør - tet i Kul - de og Mis - haab
 gy - ser. Kom - mer ej Jul!

Jonas Lie.

50. Stenen i Stefanens Pande.

1876.

Ste - nen i Ste - fa - nens Pan - de den er
 Løg - nen mod det san - de. Taa - be - li - ge, grum - me

Haand, der vil sig - te paa en Aand. Hvilken Sej - ers - glans der
ly - ser, af det Saar, hvis Blodstrøm fly - der.

Henrik Wergeland.

51. Elsk din Næste.

1876.

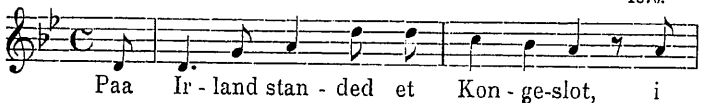

Elsk din Næ - ste, du Kri - sten - sjæl, trød ham
ik - ke med Jærn - sko - hæl lig - ger han end i
Stø - vet. Alt i Ver - den er un - der - lagt Kjær - lig - hedens
Gjenskabermagt, bli - verden ba - re prø - vet.

Bjørnson.

52. Themar Borg.

1876.

Paa Ir - land stan - ded et Kon - ge - slot, i

Ver - den var ej dets Li - ge. Der

døm - te al - drig saa slet en Drot, som

Tro og Lov vil - de svi - ge.

B. S. Ingemann.

53. Hnikars Kæmpelov.

1876.

In - gen maa kæm - pe, naar Maa - ne - lils

Frænke sys - ler med klar sig i Hav at ned - sæn - ke,

hun skal den sej - ren - de muntre og fry - de, hun med sin

Straa - le skal Fyl - kin - gen bry - de.

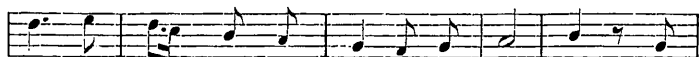
Af Nornegæsts Saga ved *Grundtvig.*

54. Nordisk Opsang.

1876.

Den To - ne skal væ - re vor Frem - tids

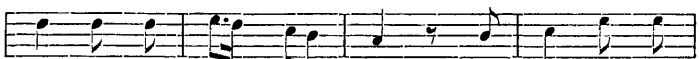
Sang«, saa lød det fra Stik - le - stads Høj - e til

Tor - mod der Bjar - ke - maals Kva - dets Klang, jog

Søv - nen af Fyl - kin - gens Øj - e og mun - tred'

Mænd til med Kon - gen gaa og stær - ke i

he - de - ste Slag at staa.

O. Arvesen.

55. E Hi'e Ljærk.

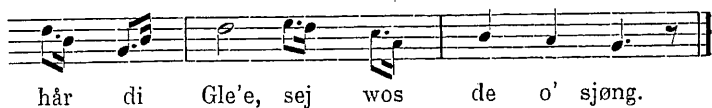
April 1883.

Lil - le Ljærk som hår di Re'e

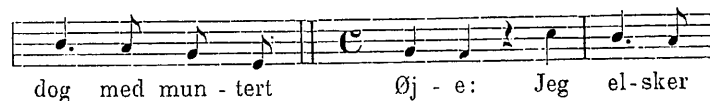
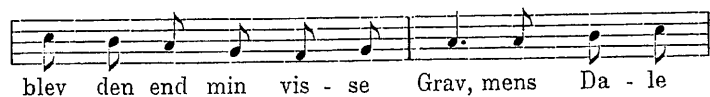
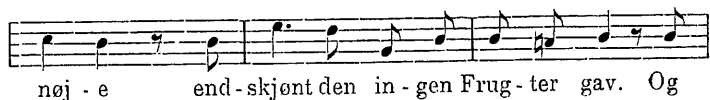
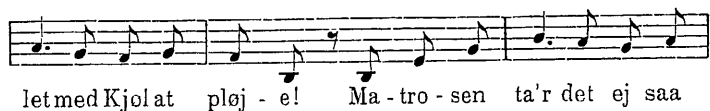
i - mell Awr o' Ljong, sej vos hur du

Morten Eskesen.

56. Den danske Søgut til Havet.

Oktober 1885.

A. Ohlenschläger.

57. Femte Juni.

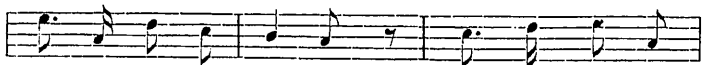
Juni 1896.

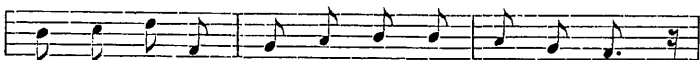
Fem - te Ju - ni Aar for Aar mel - lem Danmarks

Min - de - da - ge vend - te du med Dron - ning - kaar

smi - len - de til - ba - ge. Hart - ad som en

Huld - gud - in - de, hil - ste du med Sang i Sky

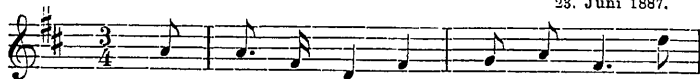

med dit ly - se Sej - ers - min - de og din Grundlovs Ry.

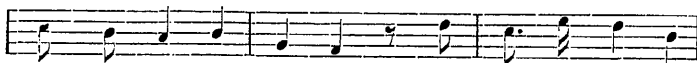
Morten Eskesen.

58. En Bu'hnmands Sång.

28. Juni 1887.

Æ er en jaw - en lig - fræm Bund', er

gywt o Mag som an - ne, æ hær en goj o

pas - le Kun', o de hæ' vist saa man - ne.

Karsten Thomsen.

59. Vugg'-Vihs'.

22. September 1887.

I Søn-der - jyl-land der er æ føjt, der
 hær æ hjemm, der gik min Vugg' i e Kaklovnns-
 krog, aa en Tremm', der sad min Mor ve'
 mæ o saang, o øv - er e Vugg' et U - ro
 haang ve' e Lowt i en Kramp' o ding - let.

Karsten Thomsen.

60. Hans Krüger.

23. Januar 1888.

En Kæm-pes Livs-traaj er brodt af, Nord-
 sles-vigs Helt hær fun-den, af Ar-bejd træet og
 mat, sin Grav, vor kraf-tigst Stott' er svun-nen.

Karsten Thomsen.

61. Vuggesang.

28. Januar 1888.

Jeg læg - ger dig ned paa Pu - den blød, din
 Kind er saa varm af Da - gen; se Af - ten - so - len
 ka - ster sin Glød hen o - ver dit Vug - ge - La - gen.

Peder R. Møller.

62. Ræk mig de Roser røde.

28. Januar 1888.

Ræk mig de Ro - ser rø - de, ræk mig den
 blaa Vi - ol! ræk mig de Bær, som glø - de
 yp - pigt i Som - rens Sol. Ræk mig de Ro - ser
 rø - de.

Peder R. Møller.

63. I e Lyng.

5. Maj 1888.

Her i e Lyng o' no-wen Flyw-sands
 Bjer-re, her føl' æ, er æ rigtig i mit Es,
 her mør-rer it mit Syn, her kan æ stir-re
 rundt hvor æ vil i den vi'-e Vær-rens Kreds.

Karsten Thomsen.

64. Det Danske.

20. Maj 1888.

Vi lær-te det Dan-ske fra vi var
 smaa, der nyt-ter slet in-gen Næg-ten,
 men hvem af os kan dog tviv-le paa, at
 han hæn-ger sam-men med Slæg-ten.

C. Hostrup.

65. E Sandhér sejrer.

5. Juli 1888.

Faall it aa Knæ for aall Folks
 Slar-rer, kryv it i Stæw for aall Slaws Snak, de
 aal - ler - mest sej sjell kuns nar - rer, som
 Hver - mand aalt vil gør te Takk'.
En sonderjydske Sangfovl.

66. Ærø.

6. Juli 1888.

Ær - ø, o Ær - ø! Du smi - len - de Ø,
 ven - li - ge Plet i den rul - len - de Sø,
 kring - sat af skum - men - de Vo - ver! Nævn mig den
 Skjald, som har sun - get dit Kvad! Hvo mon dig
 min - des i San - ger - nes Rad? Hvo mon din
 Her - lig - hed lo - ver?

67. Efter Stavnsbaandets Løsning.

6. Juli 1888.

Da var løst den vær-ste Knu-de, da kom
 Bod for bundløs Nød, da som gjen-nem aab-ne
 Ru-de, frisk Luft ind i Hu-setbrød. Da ved et
 mildt og myn-digt Ord, Men-neske-ret-tens Ban-ner var
 hejst o-ver Danmarks Jord, o-ver Dan-marks Jord.

C. Hostrup.

68. Vore Fædres Hedningtro.

10. Juli 1888.

Vo-re Fæ-dres Hed-ning-tro — den var
 de-res Him-mel-bro, til den maat-te Fal-det
 fri-ste og i Gu-de-rø-gen bri-ste. Da af
 Vo-ve og af Sky steg Jor-den ny.

Morten Eskesen.

69. Evald og Thaarup.

13. Juli 1888.

Saa læn - ge Fi - sker - lej - et staar paa
 Danmarks Kyst ved Ha - vets Tang, og mens en
 Baad i Bøl - gen gaar vi glem - me ik - ke
 E - valds Sang.

A. Øhlenschläger.

70. Guldhornene.

14. Juli 1888.

Tven - de Glimt fra Old - tids Da - ge
 funk - ler i de ny - e Ti - der, sæl - somt
 vend - te de til - ba - ge gaa - de - fyldt paa
 blan - ke Si - der.

A. Øhlenschläger.

71. Ve' e Plov.

8. Oktober 1888.

Æ gær saa jawn aa plow - er o'
 tæn-ker vi', aa si'e, dog mest aa hind der-
 ow - er, som æ saa godt kan li'e. Æ
 gær saa jawn o' plow - er.

Karsten Thomsen.

72. E Fovlré.

31. Desember 1888.

Stak-kels Fowl, hvad flyw - er do for o
 ri - ster med din Vin - ge? hvor-for vil
 do for - bej' dit Spor, hvor-for saa lavt do
 svin-ger hen aa e Jord for - bi min Fór o'
 flyer saa let o' svip - per?

Karsten Thomsen.

73. Lav Jens kom hjem.

3. Januar 1889.

De' vaar en Daw i Ho-stens Ti', da
 Pers' slow Row for full, dervar in - ne hjem und-
 tejn Ma - ri, som kog' e Un - nen skuld'.

Karsten Thomsen.

74. Syng Sønderjylland.

10. Januar 1889.

Syng Søn-der - jyl-land, syng dit søn-der-
 jydsk med Klem i Skov, i Mark og Lyngbland
 Frem-mer i dit Hjem. Din Saang da dan-ner
 Ref, der mørr som Sværd og Staal, mor Ty-skens Ö-ver-
 gref i vort gam-mel Mó - ers - maal.

Karsten Thomsen.

75. Ann' aa Pe'r.

12 Februar 1889.

Der gik en Pig' aa hverred Hø, nér i e
 Nørkjærs Eng', hin' Kin-ner vaar saa dej - le rø', o'
 Øj - en háj hun, jo tro mæ kun, saa kón' blaa, som
 Jep - pes Pe'r dem it háj se i læng'.

Karsten Thomsen.

76. En Sommermorgen.

19. Februar 1889.

Nej se, hvor kont e Sol do' stær op
 aa den lys-blaa Him-mel; den sér saa stor, den
 sér saa nær ved den hjær Vær-rens Vrim-mel.

Karsten Thomsen.

s. hald i de gamle bøger

77. Ve' Foraarsti'.

1889.

De' er saa kønt, de' er saa dej - le,
 nær i den fø'st' For-aars - ti' e Him-mel
 sæ ud - brér saa vi', o'e Sol saa
 klar i e Vand sæ spej - ler o' Lys o' Værm'
 strør te vos aa' e Jord her - nér; ja de' er
 kønt, ja de' er dej - le.

Karsten Thomsen.

78. De Selvretfærdige kom.

6. Marts 1889.

De Selv-ret - fær - di - ge kom og
 før - te til Je - su Dom med Skam-fryd en fal-den
 Kvin-de, en us - se - lig Syn-der - in - de. Men
 Gud, Li - vets Gud er Kjær - lig - hed.

Morten Eskesen.

79. Min Nærest.

10. April 1889.

Aa hør min Pig'! aa si do mæ, ve'
do int væ' min Kjæ-rest? si do kuns frit, hva
tøk-kes dæ, ve' do int væ' mæ næ-rest? For
do er ung o' kæn o' net, o' æ gi' lidt dæ, o,
de' vaar jet, o' æ gi lidt dæ, o' de vaar
jet, hvor - for æ gjæn vild' ha' dæ.

Karsten Thomsen.

80. Te' e Maan.

8. April 1889.

Ah nej! full Maan, hvor sid-der klar do e
Jaw-ten aa e Him-mel! do lys saa mild, do
lys' saa rar ned aa e Vær-rens Vrim-mel, do

sér aa godt, do sér aa undt, do sér aa smaat, do
 sér o', hvondt de gær tehn bland' di Stór', de
 gær tehn bland' di Stór'.

Karsten Thomsen.

81. Fraa Sønderjylland.

14. Juni 1890.

Skal Søn-der - jyl - land skil - les for aal-tids
 fraa sin Mor? Skal Sø - ster rivs fraa Sø - ster o'
 Bror jaws fraa Bror? Skal Taa-ren aal-tids trill' aa
 Søn-der - jyl - lands Vaang? Skal ål - ler hø - res
 Gjal - der a' hjart - le Sej - ers - saang?

Karsten Thomsen.

